

МОТИВИ

към ПРИСЪДА № 6 от 06.03.2023 година
по НЧХД № 13/2023 година на Районен съд – Свиленград

С Разпореждане № 35 от 16.01.2023 година и след презициране на обвинението с Разпореждане № 88 от 25.01.2023 година, Съдия при Районен съд - Свиленград предава на Съд по обвинение от частен характер С. Ж. М., родена на ***** година в град Любимец, област Хасково, българка, българска гражданка, с постоянен и настоящ адрес в *****, неомъжена, ЕГН *****, неосъждана, за това, че на 18.07.2022 година в град Любимец, област Хасково, причинила на М. А. М. с ЕГН ***** от град Любимец, област Хасково, лека телесна повреда, изразяваща се в причиняване на страдание без разстройство на здравето – множество охлузвания и кръвонасядания по лицето, гърба, раменете, двете ръце и левия крак - престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, за което законът предвижда наказание „Лишаване от свобода” до 6 месеца или наказание „Пробация”, или наказание „Глоба” от 100 лв. до 300 лв.

Настоящата Присъда е постановена при условията на чл. 269, ал. 3, т. 4, б. „а” и б. „в” от НПК в отсъствие на подсъдимия С. Ж. М., тъй като

1./ отсъствието на подсъдимия М. няма да попречи за разкриване на обективната истина;

2./ обвинението, за което е повдигнато обвинението не е за тежко умишлено престъпление;

3./ редовно призована е на основание чл. 178, ал. 11 от НПК и не е посочила уважителни причини за неявяването си;

4./ намира се извън пределите на Република България, а именно: в Нидерландия и

5./ точното ѝ местоживеене в Нидерландия не е известно.

С Определение на Съдия–докладчика, постановено в открито съдебно заседание на 14.02.2023 година, на основание чл. 84 и сл. от НПК е приет за съвместно разглеждане в наказателния процес гражданския иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД, предявен от М. А. М. с ЕГН ***** от *****, със съдебен адрес: град Хасково, ул. „Враня” № 2, чрез адвокат М. К. срещу С. Ж. М. с ЕГН ***** от *****, за сумата от 5 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от престъплението неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на деянието.

В съдебно заседание, редовно призована, М. А. М., се явява. За нея се

явява и процесуален представител – адвокат М. К., който поддържа Тъжбата, счита че престъплението е безспорно доказано и педира Съда да признае подсъдимия М. за виновна, както и да уважи предявения граждански иск в пълния му размер, ведно със законната лихва, както и да бъдат присъдени направените разноси по делото.

Упълномощеният защитник на подсъдимия М. – адвокат Красимир Ташев, педира за оправдаването й, тъй като намира обвинението за недоказано с оглед твърдяната дата на деянието и правната квалификация и в тази връзка иска от Съда да не уважава предявения граждански иск. Алтернативно от Съда се иска да приложи разпоредбата на чл. 78а от НК като на М. бъде наложено административно наказание „Глоба” в минималния размер. Наведено е възражение за прекомерност на заплатеното на адвокат М. К. възнаграждение.

Съдът, след като прецени всички събрани по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият С. Ж. М. е родена на ***** година в град Любимец, област Хасково, с ЕГН *****. Българска гражданка е от български произход. С постоянен и настоящ адрес е в град *****. Не е омъжена, има две малолетни деца (видно от приложените по делото Удостоверения за раждане). Не е осъждана.

Видно от Характеристичната справка, изготвена от служител при Участък – Любимец при РУ – Свиленград – Мл.ПИ.Т.Факиров, става ясно, че М. няма регистрирани противообществени прояви и нарушения на общественния ред.

Подсъдимият С. М. и частният тъжител и граждански ищец М. М. живеят в град Любимец, област Хасково, като към момента М. пребивава в Нидерландия.

Подсъдимият С. М. е живеела на семейни начала със *****, като имат две деца (едното, от които не е признато от Р., но няма спор че той е биологичният баща). След раздялата им, частният тъжител и граждански ищец М. М. заживява на семейни начала със З. Р. за около 15 дни, след което се разделят.

След чат-кореспонденция със З. Р. по приложението „WhatsApp” (, приложена по делото) (не се оспорва факта, че името „М. М.”, ползвано в посочената чат-кореспонденция е това на частния тъжител и граждански ищец), М. М. излиза на 18.07.2022 година, след полунощ, за да уредят отношенията си; но около 02.00 часа, когато с управлявания от Р. автомобил се намират до една автомивка в град Любимец, ги виждат подсъдимия М., сестрата и снахата на М.. М. спира автомобила, управляван от Р. и сваля от него М. като започва да я бие с ръце и с пръчка. Другите две жени – сестрата на М. и жената, живееща на семейна начала с брат й (снаха й) – свидетелят Т.С.И., също започват да бият М. М., като трите жени нанасят на последната

удари по цялото тяло, като М. я бие и с пръчка. След което подсъдимият М. и другите две жени, разкъсват дрехите на М. М. като я оставят само по долно бельо в горната част на тялото и чисто гола в долната част на тялото като се виждат интимните ѝ части и продължават да ѝ нанасят удари по цялото тяло, включително с пръчка от страна на М.. В резултат на побоя на М. са причинени охлузване с размер 2 см в основата на носната пирамида, отвесно разположено кръвонасядане с форма на лента с размера 2 см / 0.5 см, по задната повърхност на дясното рамо и лопатката четири на брой неуспоредни лентовидни и двойно контурирани кръвонасядания с размери на най-малкото 7см / 1 см, по задната повърхност на лявото рамо и мишницата в горната ѝ част пет на брой кръвонасядания с лентовидна форма, неуспоредно разположени и размери на най-голямото 5 см / 0.5 см, по външната страна на лявата мишница и по вътрешната ѝ повърхност не по-малко седем на брой безформени кръвонасядания с диаметър на най-голямото 5 см, по предната и вътрешната повърхност на дясната мишница кръвонасядания с размери на най-голямото 4 см / 3 см, по предно външната повърхност на лявото бедро и по протежението му контурно кръвонасядане с размер 1.5 см / 0.5 см и множество драскотини с размери от 1 см / 2 см до 3 см / 4 см по двете лопатки, в резултата на побоя получава и болки в космената част на главата. Случилото се е записано на аудио- и видео- клип (, приложен в кориците на делото, приобщен като доказателство чрез огледа му) и е разпратен на различни хора. М. М. също вижда клипа. Предвид случилото се М. М. напуска град Любимец и отива да живее при баба си в град Свиленград, където работи като се налага баба ѝ да я чака след приключване на смяната, тъй като се страхува да се прибере сама.

По делото са разпитани в процесуалното качество на свидетели майката на М. - А.Г.А., която разказа пред настоящия Съдебен състав това, което е чула от дъщеря си относно нанесения ѝ побой като сочи, че вина за случилото се няма дъщеря ѝ; и майката и снахата на подсъдимия М. – Д.Р.М. и Т.С.И., които разказаха за случката – предмет на настоящото дело – първата: това, което е чула и втората: като участник с инцидента, като установиха, че с поведението си преди случилото се М. е предизвикала подсъдимия М..

Съдът кредитира и дава вяра на всички свидетели по отношение на нанесения побой над М., защото като факти кореспондира с това, което е прието от Съда за случило се в действителност, макар формално за всеки един от посочените трима свидетели да е налице хипотетична заинтересованост от крайния изход на делото, доколкото свидетелите А.Г.А. и Д.Р.М. са майки съответно на частния тъжител и граждански ищец М. и на подсъдимия М., а свидетелят Т.С.И. е участвала в побоя и същевременно живее на семейни начала с брата на М., поради което всяка една от тях има интерес с показанията си да благоприятстват процесуалното положение съответно на М. и на М.. Анализът на съдържанието на показанията на всички свидетели сочи на едно добросъвестно пресъздаване на фактите, които са възприели, респ. за които са получили информация. Същите се явяват

подробни и логични. Ето защо Съдът оцени всички свидетели като достоверен и надежден източник на информация, т.е. като убедителни. При това положение няма основание да се откаже кредитиране на показанията на ангажираните от страните свидетели като разбира се се взе предвид тяхната заинтересованост. Като се прецени и обсъди всичко гореизложено, настоящата инстанция намира, че са събрани достатъчно доказателства за нанесен физически побой на М. на инкриминираните по Тъжбата време (в този ред на мисли са неоснователни наведените от адвокат Ташев възражения, касаещи датата на деянието) и място, при което са й били причинени и инкриминираните увреждания.

Гореизложената фактическа обстановка се установява и от вещественото доказателство - диск, предявено в хода на съдебното следствие по реда на чл. 284 от НПК. В хода на съдебното производство е изслушан запис от СД-носител, касаещ аудио- и видео- запис на случилото се в процесната вечер, направен от лице, присъстващо на случилото се.

Всичко гореизложено дава основание на Съда да възприеме като истина поддържаната от М. позиция относно нанесените й удари, доколкото същата не намери сериозно опровержение в доказателствата по делото.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в кориците на делото, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти. Представеното Съдебномедицинско удостоверение е официален документ по смисъла на чл. 93, т. 5 от Допълнителната разпоредба на НК и удостоверява определени обстоятелства, констатирани от оторизирано медицинско лице в кръга на службата му при извършен личен преглед на М.. Данните, отразени в този документ установяват механизма на причиняване на уврежданията и самите увреждания на М.. Съдебният лекар (д-р Христо Еленски), е установил, че получените увреждания отговарят да са получени по начина, описван от М., а именно: да са от действието на твърди тъпи предмети и може да се получат при побой с ръце и с пръчки.

Доколкото има независим източник на данни - нагледни кадри от видеозапис на случая, безспорно установява извършено от подсъдимия М. физическо нападение над частния тъжител М., както и хронологията на събитията, Съдът прецени за напълно достоверни и обективни твърденията в Тъжбата за механизма на причиняване на уврежданията, установени с представеното Съдебномедицинско удостоверение.

Вещественото доказателство е предмет, който възпроизвежда факт от значение за делото или от който могат да се направят доказателствени изводи за този факт. Всеки предмет може съобразно връзката, в която се намира със значимия за спора факт, да носи спрямо него ролята на веществено доказателство. Независимо от липсата на изрично посочване на аудио- и

видео- носители като веществено доказателство, след като съдържащите се в тях данни могат да бъдат интерпретирани по съответния ред, дори с използването на специални знания, то може да се приеме, че аудиозаписът, респ. видеозаписът може да бъде използван за целите на доказването в наказателния процес. В конкретния случай Съдът приема като годно доказателство аудио- и видео- записа, направен с мобилен телефон от страна на лице, присъстващо на побоя и в последствие прехвърлен на оптичен диск, тъй като е извършен по случаен начин. Съдържанието на този аудио- и видео-запис е огласено на страните в съдебно заседание по реда на НПК чрез огледа му. Т.е. аудио - и видео- записът в хода на съдебното следствие е станал обект на надлежен оглед по правилата на НПК, който е обективиран в Протокола от съдебното заседание. Съобразно практиката на ВКС и съдилищата в страната, Съдът има задължение съобразно разпоредбата на чл. 284 от НПК да предяви събраните в хода на производството веществени доказателства. Това процесуално действие изисква всички приобщени към делото предмети по смисъла на чл. 109 от НПК и веществени доказателствени средства по смисъла на чл. 125 от НПК да бъдат показани на страните, респ. да бъдат визуално запознати с тях, както и да могат да изразят становище по приемането им. В тази връзка, както вече бе посочено, Съдът намира, че няма процесуална пречка аудиозапис, респ. видеозапис от мобилен телефон, направен по време на даден инцидент да се третира като веществено доказателство по смисъла на чл. 109 от НПК. Същият има качеството на предмет, върху който има следи от престъплението, прехвърлен на оптичен диск, поради което може аудиозаписът, респ. видеозаписът да се ползва като годно доказателство. Този запис е едно доста сериозно доказателствено средство и доста безпристрастно. В Решение № 103 от 08.06.2017 година по н.д. № 406/2017 година, III н.о., докладчик Съдия Невена Грозева, е посочено, че в свои Решения ВКС е имал повод да отбележи, че този вид доказателства – записи от технически средства, са „най-коректният и безпристрастен носител на доказателствена информация, защото запамятват и възпроизвеждат реалността, без да са повлияни от субективни емоции и нагласи.” (Решение № 368/11 година по н.д. № 1778/11 година на II н.о. на ВКС) и именно поради това, значението им за установяване на обективната истина не следва да бъде омаловажавано от Съда. В тази връзка следва да се посочи, че правото по чл. 8 от ЕКПЧ, респ. чл. 32, ал. 2 от Конституцията, не е абсолютно и може да търпи ограничения. Видеозаписи или звукозаписи, направени от частни лица несъмнено могат да представляват нарушение на чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ и чл. 32, ал. 2 от Конституцията, но това не означава, че трябва да се игнорират ако отразяват факти и обстоятелства от значение за разкриване на престъпление, респ. оневиняване на подсъдимия, тъй като в такъв случай на правото на личен живот се противопоставя обществения интерес от разследване и разкриване на престъпления и наказване на техния извършител, респ. оневиняването му и следва да се търси баланса между двата конкуриращи се интереса. В практиката си ВКС е приел, че видеозапис,

направен с предварително поставена на обществено място камера може да бъде доказателство в наказателния процес (т.нар. „случаен” запис). Новите видео- и звуко- записващи технологии, инкорпорирани в мобилните телефони, правят вмешателството в личния живот много по-възможно и по-всеобхватно и същевременно са много по-достъпни за гражданите. Разликата между видеозаписите от охранителна камера, поставена на публично място и тези, направени от частно лице, е само в това, че в първия случай няма намеса на физическо лице, докато във втория случай той се извършва от физическо лице. Следователно и в тези случаи също би следвало да е налице т.нар. „случаен” запис и доколкото той съдържа информация, относима към основния факт на доказване в производството, тя може и трябва да бъде ценена. Различна би била ситуацията, когато едно частно лице преднамерено тайно записва или подслушва друго лице за да го уличи в извършване на престъпление, т.е. нарочно създава таен запис, явно заобикалящ правилата на НПК и правото на заподозрения да не се самоуличава в престъпление. Съгласно константната практика на ЕСПЧ използването като доказателство в съдебен процес на информацията, получена в нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ, трябва да се решава с оглед на всички обстоятелствата по делото, и по-специално на въпроса за зачитането на правото на защита на лицата, както и качеството и значението за делото на въпросните доказателства (Schenk c/y Швейцария, Khan c/y Обединеното кралство и Gdfgen v. Germany [GC], § 165). В практиката на ЕСПЧ има няколко дела, касаещи тайно наблюдение от недържавни органи: Kцркe c/y Германия, Vukota-Bojic v. Switzerland, Peck v. the UK, Lypcz Ribalda and Others v. Spain, в които ЕСПЧ е намерил, че използването в съдебния процес на видеозаписи, направени от частни лица в нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ, не противоречи на изискванията за справедлив процес, гарантирани от член 6, § 1 от Конвенцията. Следователно принципното решение за допустимостта да бъдат ползвани като валидно доказателство видео- и звуко-записите, създадени от частни лица извън реда за прилагане на СРС, следва да се търси не само на основата на естеството на нарушение на правото на личен живот, но и на обстоятелствата, при които те са събрани, и дали тези обстоятелства поставят под съмнение тяхната надеждност или истинност. В конкретния случай не се установиха обстоятелства, които да поставят под съмнение надеждността или истинността на процесните аудио- и видео- запис. От видеозаписа се установява, че действащите лица са разпознаваеми, тъй като Съдът има лични впечатления от съдебно заседание от М. и е изискал снимков материал относно М.. Отделно от това участващите във видеозаписа лица бяха разпознати както от частния тъжител и граждански ищец М., така и от свидетеля Т.С.И..

В посочения смисъл е и Решение № 390 от 02.10.2009 година по дело № 393/2009 на ВКС, НК, II н.о., докладчик Съдията Р.Ненков, където е застъпено принципното становище, че случайно създадените видеозаписи, които съдържат информация за обстоятелствата, включени в предмета на

доказване, могат да се ползват като веществени доказателства (в този смисъл са и Решение № 602 от 20.02.2012 година на ВКС, III н.о., Решение № 269 от 2013 година на ВКС, II н.о., Решение № 456 от 14.11.2012 година на ВКС, I н.о.). Настоящият Съдебен състав напълно споделя този правен извод. Към този вид доказателствени средства няма специални изисквания на НПК, защото не са направени от държавен орган в резултат на специализирана държавна дейност по разузнаване, а имат случаен характер. Поради тази причина и ограничението на чл. 32, ал. 2 от Конституцията на Република България не е приложимо.

Ето защо Съдът изгради своите изводи и на базата на посочения видеозапис. От съдържанието на посочения видеозапис става ясно, че подсъдимият М., заедно със свидетеля Т.С.И. и с още едно лице от женски пол – сестра й, е нанесла множество удари с пръчка и с ръце по цялото тяло на М. М., след което са я съблекли по долно бельо в горната част от тялото и без бельо в долната част от тялото, и са продължили да я удрят с ръце, респ. пръчка.

По делото е представен Протокол от съдебно заседание, проведено по гр.д.№ 506/2022 година на Районен съд – Свиленград, касаещо домашно насилие, от които става ясно, че С. М., разпитана в процесуалното качество на свидетел по посоченото гр.д. е заявила, че е нанесла побой над М.. Предвид факта, че един от основните принципи в наказателния процес е непосредствеността, Съдът не следва да взема предвид тези показания, дадени от С. М. в процесуалното качество на свидетел по гр.д. за домашно насилие, т.е. посочените „показания” не представляват годен доказателствен източник по смисъла на НПК, тъй като не са събрани по реда, предвиден в НПК, но следва да се отбележи, че кореспондират изцяло на възприетата от Съда фактическа обстановка относно нанесения над М. побой. По изложените съображения Съдът няма да коментира представения Протокол от съдебно заседание по гр.д. за домашно насилие.

По отношение приетото от Съда, че е налице нанесена лека телесна повреда на М., следва да се има предвид, че в тази връзка не бе назначена Експертиза, но от събраните в хода на съдебното производство и кредитирани гласни доказателства, както и от неоспореното Съдебномедицинско удостоверение, се установява по несъмнен и категоричен начин наличието й.

При така установената фактическа обстановка, Съдът достигна до извода, че от обективна и субективна страна подсъдимият С. Ж. М. е осъществила състава на престъплението по чл. 130, ал. 2 от НК.

В случая деянието на М. не може да се квалифицира по по-лекия състав на чл. 132, ал. 1, т. 4 от НК, тъй като не се доказва наличие на противозаконно действие, от което са настъпили или е било възможно да настъпят тежки последици за виновния или негови близки. В тази връзка свидетелите, осигурени от страна на подсъдимия М., говореха пред настоящия Съдебен

състав за някакъв позорящ клип, който М. заплашила М., че ще публикува в социалните мрежи, че М. публикувала текстове с неприлично съдържание и обидни квалификации по отношение на М. в глобалната мрежа „Интернет“, че М. се опитала да прегazi роднини на М. и т.н.; но всичко това остана недоказано, тъй като всяко едно от тези обстоятелства се твърди само от тези свидетели. Отделно от това явно за тези свидетели е налице разминаване на разбирането за някои понятия с общоприетият им съдържание – например за свидетеля Т.И. нанесена обида спрямо нея от страна на М. е фактът, че последната ѝ е написала с социална мрежа: „Кажи на своята снаха, тази грозната, хвана ли я, виж какво ще стане с нея!“, което съгласно общоприетото тълкуване на понятието „обида“ не представлява такова. Всичко това е останало неустановено и при полицейската проверката по преписката, образувана по повод на Жалба на М., подадена във връзка с част от тези обстоятелства, посочени по-горе и твърдени пред Съда от свидетелите Т.И. и Д.М.. Единственото, което се установи са влошените отношения между двете жени – М. М. и С. М., но това не дава право на последната да прилага правосъдието както намери за необходимо, тъй като има оторозиран орган, чийто задача е именно това: да прилага българските закони, и това е институцията Съд, както правилно и законосъобразно е постъпила М., депозирайки Тъжбата си, по повод на която е образувано настоящото НЧХД.

От обективна страна - на 18.07.2022 година в град Любимец, област Хасково, С. М. е причинила на М. М., лека телесна повреда, изразяваща се в причиняване на страдание без разстройство на здравето – множество охлузвания и кръвонасядания по лицето, гърба, раменете, двете ръце и левия крак.

Уточнени са видът и характерът на телесната повреда, причинена на М. М., която е лека такива по смисъла на чл. 130, ал. 2 от НК, тъй като се доказва, че причинените множество охлузвания и кръвонасядания по лицето, гърба, раменете, двете ръце и левия крак на М. М. са довели до причиняване на страдание без разстройство на здравето, в каквато насока е и константната съдебна практика относно този вид телесна повреда.

От субективна страна деянието е извършено от подсъдимия С. Ж. М. при пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2, хипотеза първа от НК. Действала е в състояние на вменяемост; разбирала е свойството и значението на извършеното и е могла да ръководи постъпките си; съзнавала е общественотоопасния характер на извършеното от нея деяние, предвиждала е настъпването на общественотоопасните последици и е искала тяхното настъпване. Била е наясно, осъзнавала е, че удрийки с пръчка и с ръце пострадалия М. М. с оглед на силата и твърдостта на пръчката, респ. костите на ръцете ще причини сериозна телесна повреда на пострадалия и е целяла именно това.

Субектът на престъплението има качеството на наказателноотговорно лице - пълнолетен и вменяем. Авторът на деянието е установен по безспорен начин в производството, както и изпълнителното деяние по време, начин,

мястото и механизъм на извършване.

Причините за извършване на престъплението се коренят в ниското правосъзнание на подсъдимия М., незачитането на законите в Република България и установените правов и обществен ред, пренебрежителното отношение към телесната неприкосновеност на личността и слабите морални задръжки – искала е да се саморазправи с М., предвид влошените им отношения, защото последната за известно време е живяла на семейни начала със съжителя на М..

Налице е противоправност и наказуемост, които са обективни елементи от състава на посоченото престъпление, както и причинна връзка между изпълнителното деяние и настъпилите общественоопасни последици, поради което следва да бъде ангажирана наказателната отговорност на дееца М..

По вида и размера на наказанието:

При определяне вида и размера на наказанието на подсъдимия С. Ж. М., Съдът се съобрази с двата основни принципа на наказателноправната ни система, а именно: принципът на законоустановеност и принципът на индивидуализация на наложеното наказание.

Съгласно първият принцип на наказателноправната ни система за извършеното от подсъдимия престъпление в специалния текст на чл. 130, ал. 2 от НК, законодателят е предвидил наказание „Лишаване от свобода” до 6 месеца или наказание „Пробация”, или наказание „Глоба” от 100 лв. до 300 лв. (както вече бе посочено по-горе в настоящото изложение).

По делото няма законна пречка при реализирането на отговорността на подсъдимия М. за извършеното деяние да се приложи чл. 78а от НК, тъй като са налице материалноправните предпоставки, даващи основание за прилагане на посочената разпоредба за освобождаване на подсъдимия С. Ж. М. от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, тъй като за извършеното от С. М. умишлено деяние, инкриминирано като престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, както вече бе посочено, се предвижда наказание „Лишаване от свобода” до 6 месеца или наказание „Пробация”, или наказание „Глоба” от 100 лв. до 300 лв.; подсъдимият С. М. не е осъждана за престъпление от общ характер; не е осъждана за престъпление от общ характер и към релевантния момент – датата на извършване на процесното престъпно деяние; тя не е била освобождавана от наказателна отговорност по реда на Глава VIII, раздел IV от НК, като именно към този момент според правната теория и съдебната практика, се преценява дадеността на условията от фактическия състав на чл. 78а от НК, обвързващи императивно неговото приложение и в резултат на извършеното престъпление не са причинени на трети лица имуществени вреди. Не са налице и фактически обстоятелства, субсумиращи което е и да е от ограниченията, указани в ал. 7 на чл. 78а от НК, като изключващи неговото приложение. Поради това и при кумулативното наличие на посочените предпоставки Сузана Ж. М. следва да

бъде призната за виновна в извършване на престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, за което да бъде освободена от наказателна отговорност с налагане на административно наказание - Глоба.

При определяне размера на наказанието, Съдът се съобрази с т. 6 от Постановление № 7 от 04.11.1985 година по н.д. № 4/1985 година на Пленума на ВС. Според цитираното Постановление след освобождаването от наказателна отговорност, когато Съдът ще налага административното наказание по чл. 78а от НК, се прилагат разпоредбите на ЗАНН, включително и чл. 27. В чл. 27, ал. 2 от ЗАНН е предвидено, че при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на извършеното, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя.

При индивидуализацията и конкретизацията на административната отговорност на С. М., Съдът взе предвид като смекчаващи вината обстоятелства младата ѝ възраст и добрите ѝ характеристични данни. Фактът, че подсъдимият С. Ж. М. не е осъждана е основание за прилагане на чл. 78а от НК. По тази причина няма как да бъде взето предвид като смекчаващо отговорността обстоятелство това, че е неосъждана. По делото се констатираха следните отегчаващи вината обстоятелства – фактът, че побоят е нанесен от М. с помоща на други лица от женски пол и че е била бита както ис ръце, така и с пръчка, както и че деянието е извършено в тъмната част на денонощието, нанесени са множество наранявания по различните части от тялото, изключително жестокия и брутален начин на отношение към М. – по време на нанасянето на побоя са ѝ разкъсали дрехите и са я оставили по долно бельо в горната част от тялото и без бельо в долната част като са се виждали интимните ѝ части, да си ходи, обстоятелството, че заснетият клип е станал обществено достояние чрез разпространяването му на различни хора, включително е бил видян от самата М. и от роднините и близките ѝ, което е още по-унизително за последната. Отделно от това М. е нямала шанс да се спаси от боя, тъй като са я били няколко лица, както и предвид разликата в телесното им тегло – видно от изгледания в съдебно заседнаие видеоклип М. е доста по-слаба като тегло спрямо другите три жени. Съдът се съобрази и с обстоятелството, че конфликтната ситуация е предизвикана поради влошените отношения между М. и М., но каквито и да са отношенията между две лица, никой няма не само законовото право, но и моралното такова да подложи на подобно унижение на честта и достойнството му други човешко същество и освен това след обективизиране на случилото се то да стане обществено достояние на неограничен кръг от хора по света. Съдът въприема случилото се като изключително унижение и най-жестоко потъпкване на достойнството на всяко човешко същество.

Обществената опасност на деянието и на дееца М. са завишени с оглед изложеното по-горе.

Като подбуди за извършване на престъплението Съдът отчете ниското

правно съзнание на подсъдимия М. и липсата на морално-волеви задръжки относно спазването на законодателството на Република България, регулиращо обществени отношения, свързани с човешкото здраве и телесна неприкосновеност, чието накърняване води до поставяне в опасност или реално увреждане на живота и здравето на личността.

При определяне размера на наказанието Съдът в настоящия си състав се съобрази с финансовото състояние на подсъдимия М. – има месечни доходи поне в размер на минималната работна заплата за страната, тъй като работи от няколко месеца в Нидерландия и дължи издръжка на ненавършили пълнолетие деца. При определяне на размера на наказанието се съобрази и цялостното поведение на подсъдимия М. от началото да конфрикта до прекратяването му като през цялото това време непрестанно е нанасяла удари с пръчка и с ръце на М.. Тези действия илюстрират ниско ниво на задръжки, отказ от съобразяване на собственото поведение с очакванията на обществото, а и с правните норми. Съдът възприема тези действия на М. като такива, с които желае да докаже, че е доминираща над другите човешки същества от женски пол, но поведението ѝ не постигна желания ефект, тъй като за тези си действия ще бъде съответно наказана, защото това не е начинът за разрешаване на възникнали проблеми между цивилизовани човешки същества.

С оглед на гореизложеното, при превес на отегчаващите вината обстоятелства и при завишена обществена опасност на деянието и на дееца, Съдът постанови Присъдата си, с която призна подсъдимия С. Ж. М. за виновна, освободи я от наказателна отговорност и ѝ наложи справедливо административно наказание при условията на чл. 78а от НК за престъплението по чл. 130, ал. 2 от НК в размер между средния и максималния, а именно: „Глоба” в размер на 4 000 лв. В този смисъл, Глобата в наложения размер според Съда се явява справедливо наказание по отношение на подсъдимия С. Ж. М., съответно на тежестта на извършеното от нея и изключителната укоримост на същото. Евентуалното увеличаване на размера на наказанието би било проява на неоправдана строгост спрямо подсъдимия М. и в противоречие на принципа за съответност на наказанието с престъплението, закрепен в чл. 35, ал. 3 от НК.

Определеното при горепосочените съображения наказание на подсъдимия М., Съдът намира за една адекватна на извършеното престъпление санкция и необходима за постигане на предвидените в чл. 36 от НК цели, а именно - да се поправи и превъзпита М. към спазване на законите и добрите нрави, да се въздействува предупредително върху нея, да ѝ се отнеме възможността да върши други престъпления и да се въздействува възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото.

Подсъдимият М. следва да заплати и 5 лв. – държавна такса в случай на служебно издаване на Изпълнителен лист.

Относно гражданския иск:

С оглед осъдителната Присъда спрямо подсъдимия М., се явява доказан

по основание и размер предявеният от М. А. М. граждански иск на основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗД.

Съгласно чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, като съгласно ал. 2 на същата разпоредба вината се предполага до доказване на противното.

За да се уважи гражданският иск по чл. 45 от ЗЗД следва от страна на гражданския ищец да се докажат елементите от фактическия състав на деликта, а именно: противоправно поведение, изразяващо се в действие или бездействие на деликвента, настъпване на вреда за увреждания вследствие на това поведение, наличието на причинна връзка между деянието и вредата.

Предвид презумпцията за вина по чл. 45, ал. 2 от ЗЗД в тежест на подсъдимия е да я опровергае.

При така посочените елементи от фактическия състав на деликта, настоящият Съдебен състав намира за доказано осъществяването на всеки един от тях за ангажиране на гражданската отговорност на подсъдимия С. М. по реда на чл. 45 от ЗЗД. В настоящия случай има осъдителна Присъда срещу подсъдимия М., поради което следва да се приеме за доказано извършването на деянието от този подсъдим, както за доказани следва да се приемат неговата противоправност и вината на извършителя.

Останалите две предпоставки – настъпване на вреди за пострадалия и причинната връзка между деянието и тези вреди – Съдът също намира за доказани по делото. Безспорно по делото се установи, че след побоя на 18.07.2022 година, гражданският ищец М. М. е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в болки, стрес, неудобство и морални страдания. Това се установи от свидетелските показания и от писменото доказателство (Съдебномедицинското удостоверение). Всичко това няма как да не доведе до дискомфорт в ежедневието ѝ, изпитване на морални страдания от случващото се с нея, психически шок и физически болки. Всичко това е повлияло на личното ѝ достойнство и самочувствие. Така описаните последици от побоя Съдът намира за претърпени от страна на гражданския ищец М. неимуществени вреди – болки, страдания и неудобство, подробно описани по-горе. Така причинените на гражданския ищец М. неимуществени вреди са резултат от престъпното деяние, съставляващо непозволено увреждане по смисъла на чл. 45 от ЗЗД и престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, т.е. налице е причинна връзка между вредите и деянието, доколкото същите са настъпили вследствие на побоя.

Що се отнася до размера на причинените неимуществени вреди следва да се отбележи, че неимуществените вреди нямат парична оценка, поради което обезщетението за тях се определя по вътрешно убеждение от Съда и по справедливост съгласно чл. 52 от ЗЗД. Съгласно [ППВС № 4 от 1964 година](#) на Пленума на ВС, понятието „справедливост” по смисъла на [чл. 52 от ЗЗД](#) не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се имат предвид от

Съда при определяне на размера на обезщетението. Такива обстоятелства при телесна повреда, каквато е налице в разглеждания по настоящото дело случай, са характерът на увреждането, начина и обстоятелствата, при които то е извършено и последиците от това увреждане. В случая, с оглед характера и тежестта на увреждането на гражданския ищец М. (лека телесна повреда, изразяваща се в множество охлузвания и кръвонасядания по лицето, гърба, раменете, двете ръце и левия крак, което е причинило страдание без разстройство на здравето) и обстоятелствата, при които е станало (побоя), настоящият състав на Районен съд – Свиленград счита, че справедливото обезщетение за претърпените от гражданския ищец неимуществени вреди възлиза на 5 000 лв. За да уважи гражданския иск в пълния му предявен размер Съдът се съобрази с факта, че достойнството, самочувствието и честта на тази млада жена или ако трябва да бъдем по-точни – на тази девойка, са били унижени по възможно най-подлия и жесток начин – клипът с побоя и разкъсването на дрехите ѝ, съответно оставането ѝ по долно бельо в горната част на тялото и чисто гола в долната част на тялото като са виждали интимните ѝ части, е бил разпространен чрез изпращането му на много хора и е станал достояние на неограничен кръг от лица, включително и на самата М. и на нейни роднини и близки, което още повече е въздействало върху личността ѝ в негативен и подтискащ аспект по отношение на човешкото ѝ достойнство и самочувствие. В тази връзка следва да се отчетат данните, налични в показанията на свидетеля А.А., от които става ясно, че след инцидента с подсъдимия М., частният тъжител М. дори не е искала да живее в град Любимец, а се е преместила при баба си в Свиленград, тъй като е била стресирана и след работа се е налагало баба ѝ да ходи да я чака и да я води до дома.

Подсъдимият М. следва да заплати на гражданския ищец М. сумата в размер на 5 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от последната неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата от деня на увреждането – 18.07.2022 година до окончателното му изплащане, предвид искането в тази насока и съгласно чл. 84, ал. 3 от ЗЗД, съгласно който при непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана, т.е. от деня на деликта.

Относно разноските:

По делото се констатираха да са направени действително разноси от страна на частния тъжител и граждански ищец М. в общ размер на 1 212 лв. – 12 лв. за държавна такса и видно от приложения по делото Договор за правна защита и съдействие, договореното възнаграждение между частният тъжител и адвокат К. е в размер на 1 200 лв., като действително е платена цялата договорена сума. С оглед изхода на спора, обстоятелството, че размерът на гражданския иск бе уважен изцяло, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимият С. Ж. М. следва да бъде осъдена да заплати на частния тъжител и граждански ищец М. А. М. изцяло направените от последната разноси.

По отношение на наведеното от адвокат Ташев възражение за

прекомерност на заплатеното от М. адвокатско възнаграждение на процесуалния ѝ представител, Съдът държи да отбележи, че подобно възражение е недопустимо в наказателния процес, тъй като не се прилагат правилата на ГПК, предвид липсата на подобно препращане, а в чл. 189 от НПК няма предвидена хипотеза за намаляне на заплатено адвокатско възнаграждение поради прекомерността му, каквато изрична разпоредба съществува в ГПК – чл. 78, ал. 5.

Относно държавната такса във връзка с гражданския иск:

Подсъдимият С. Ж. М. следва да бъде осъдена да заплати и следващата се по закон държавна такса върху присъденото обезщетение в размер на 200 лв. съгласно чл. 2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК. М. дължи и 5 лв. държавна такса в случай на служебно издаване на Изпълнителен лист.

Относно вещественото доказателство:

Оптичният диск, представен от страна на частния тържител и граждански ищец М. и приобщен към доказателствата следва да остане приложен по делото и след изтичане срока на съхраняването му да бъде унищожен.

Мотивиран от изложеното, Съдът постанови Присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: